

יהונתן צוריה: שלום וברוכים הבאים ל"קצרצרים", אנחנו בפרק החמישי, אני יהונתן צוריה ואיתי כתמיד:

תום שפירא: [דממה]

י"צ: איתי לא כתמיד:

ת"ש: זה היה בדיחה על איך זה שגרומיט לא מדבר.

י"צ: אההההה, אני ה- אני הוולאס!?

ת"ש: כן.

י"צ: [אנחה/גניחה]

ת"ש: כאילו, אתה פתחת במילים,

י"צ: Crackers

ת"ש: מן הסתם אתה וולאס. אבל-

י"צ: Crackers and cheese

ת"ש: -במדיום אודיו כמו פודקאסטים אבל הרמתי גבה באופן מאוד-מאוד מעניין בזמן שיונתן דיבר.

0:56 לכבוד מה התכנסנו

י"צ: כן, אנחנו בעונת הסרטים הקצרים שלנו וספציפית סרטים קצרים מונפשים. (וכמו ש) אנחנו מדברים על "המכנסיים השגויים", אני חושב שהיה לזה תרגום בעברית ואין לי מושג מהו. אה הנה, אנחנו הולכים לגלות עוד רגע. יש דף ויקיפדיה בעברית ושם הוא נקרא "המכנסיים הלא מתאימים". מדובר בסרט מ-1993, אנחנו נשארים באירופה למרות הברקזיט אז אנחנו-

ת"ש: רגע רגע, "המכנסיים הל-ל" המכנסיים מתאימים! הם לא מתאימים למטרה...? לא, הם- להפך, הם מתאימים לכל מטרה! זאת הבעיה איתם אפשר להגיד, אבל אי-אפשר להגיד שהם לא מתאימים; הם כן שגויים.

י"צ: כן. אני לא אחראי על התרגום הזה.

אנחנו עדיין באירופה למרות הברקזיט, אנחנו בבריטניה, אנחנו ב-1993 ואנחנו באולפני אארדמן; וספציפית בין הסרטים הראשונים שלהם אם אני לא טועה, אני לא לחלוטין סגור על כל ההיסטוריה שלהם כי אני לא פודקאסטר טוב שעושה שיעורי בית. אבל בגדול הפריצה הגדולה שלהם – אני רואה שהם קיימים מ-1972 אבל אני לא בטוח לחלוטין מה הסרטים הראשונים שהם עשו. הפריצה הגדולה שלהם באמת היתה סביב ניק פארק והסרטים שלו, בין אם זה Creature Comforts שזכה באוסקר או הסרטים של וולאס וגרומס [גרומיט] שגם זכו באוסקר. לניק פארק יש המון אוסקרים.

הסרט מתאר את עלייתם של וולאס – ממציא...? אני לא בטוח מה המעמד הכלכלי שלו, אני חושב ש- אני רוצה להגיד מעמד ביניים כזה, אבל לכאורה הוא בצרות כלכליות אבל גם יש לו בית של עצמו; והכלב שלו, שהוא יותר חכם מהמציא האקצנטרי. זה הסרט השני בסדרת הסרטים של וולאס וגרומט [גרומיט] בין אם הם קצרים או ארוכים. גם אני וגם תום גילינו – אני לא בטוח אם אני גיליתי ושכחתי או רק גיליתי – שיוצא להם סרט השנה, כאשר אני אומר "השנה"-

ת"ש: סרט באורך מלא הכוונה.

י"צ: כן. אני אומר "השנה" אבל אני לא זוכר מתי אנחנו... מתי-

ת"ש: זה אמור לצאת באנגליה בחג המולד, כראוי לסרט אנימציה ממקור בריטי. מה שמעניין אותי ב"וולאס וגרומיט" זה שזה זיכיון, כן? פרנצ'יז מה שנקרא, כן? יש ספרים ויש קומיקסים ואני מניח שיש משחקי מחשב ויש כל מיני, אתה יודע, licenced toys וכאלה, אבל זה זיכיון שמבוסס על כל-כך מעט.

בין 1990 שזה הסרט הראשון, A Grand Day Out, לכאמור עד סוף 2024 יצאו שישה סרטים של וולאס וגרומיט, מתוכם רק שניים באורך מלא: Curse of the Were-Rabbit מ-2005 וזה שיוצא עכשיו. יש כל-כך מעט "וולאס וגרומיט" יחסית למשהו שהוא זיכיון מוכר, אתה יודע, אפשר כבר להגיד מוסד לאומי כמעט בבריטניה.

י"צ: כן. אני חושב שהשאלה היא גם קצת איך אתה מחשיב את הזיכיון הזה, כי במובנים מסוימים "וולאס וגרומיט [גרומיט]" הוא מהזיכיונות הנדירים שהתחילו ואז הספין-אוף שלהם אם נקרא לזה נהיה הרבה יותר גדול מהם, כי בסרט הבא ["הרפתקה מצמררת"] – לא הסרט שאנחנו מדברים עליו – מגיע שון כבשון, ו"שון כבשון" הוא פרנצ'ייז, הוא מאוד פרנצ'ייז. אתה יודע, עם הסדרה שלו שאני לא זוכר כמה עונות יש לה ושתי סרטים – שני סרטים – הוא סרט [פרנצ'ייז] גדול.

[אגב, גם ל"שון כבשון" יש סדרת ספין-אוף על דמות משנה: Timmy Time]

יש גם-רשום כאילו- זה באמת נהיה דבר, אבל כמו שאתה אומר, הבסיס לכל זה הוא עדיין אדם וכלב, ולא הרבה יותר מזה.

ת"ש: כאילו, אדם וכלב ופינגוין ומרדפים, ו... אוקיי. דבר ראשון, The Wrong Trousers קצת מותח את ההגדרה שלנו של "קצרצרים", הוא 30 דקות יונתן. יש סיכוי אפילו שהפרק הזה יהיה קצר מהסרטון ואנחנו, אני חושב, בצרות צרורות עם אלוהי הפודקאסט.

י"צ: [בזלזול מופגן] "אלוהי הפודקאסט". כן, יכול להיות שאנחנו נהיה בצרות, אני- בסדר, אני... אני אדבר איתו על זה, הוא יקבל את המושג.

5:20 למה אנחנו אוהבים את "וולאס וגרומיט"?

ת"ש: למה אנחנו אוהבים את "וולאס וגרומיט"? כי אנחנו אוהבים את "וולאס וגרומיט", הרבה אנשים אוהבים את "וולאס וגרומיט". אני זוכר כשיצא Curse of the Were-Rabbit היה איזה מבקר בריטי שעקבתי אחריו בזמנו והוא אמר: "התגובה הראשונית שלי ל"וולאס וגרומיט" היתה אני, כי הרגשתי שדוחפים לי את זה במורד הגרון ושכולם – כל העיתונים והמגזינים וה-Radio Times – אמרו לי 'זה הדבר הלאומי החדש שעכשיו כולם אוהבים'. ואז ישבתי וראיתי את הסרט ואמרתי 'Damn it, הם באמת כאלה טובים'."

י"צ: אז אני חושב שהם באמת כאלה טובים. אני חושב ש... יש כאן איזשהו עניין של גם הומור בריטי מאוד מדויק. אם אנחנו עברנו על סלפסטיק אמריקאי בהתחלה עם גופי וכל מיני דברים [פופאי המלח], גם פה יש סלפסטיק, אבל הוא הרבה פחות נשען על האפקט הקומי של הכאב והוא הרבה יותר ספציפי. נגיד, אתה יודע, יש את הסצנה – **ספויילרים!** לסרט הקצר, שכדאי שתראו; הוא סרט טוב – שגרומיט נופל באותו מכשיר, אה... להפיל-מיטה-ליפול-על-הכיסא של וולאס ואז נמרח לו ריבה על הפנים ושם זה נגמר: הוא לא מקבל מכות עוד פעם בישבן ובזנב ובטוסיק ובאוזניים והוא עושה כזה עיניים גדולות ובוהקות; זה עדיין מאוד מצחיק כי זאת סיטואציה סלפסטיקית מצחיקה, אבל הם יודעים מתי – כאילו, לא יודע אם יודעים מתי – אבל ההומור מאוד מוקפד. הם אף פעם לא מקצינים את זה, והפער הזה בין העובדה ש- כל הסיפור הזה הוא כבר מגוחך, הוא כבר מוקצן, זה כלב היפר-אינטליגנט שיותר חכם מהבעלים [הממציא] שלו שיכול להמציא או לקנות דברים כמו מכנסיים רובוטיות, אבל הבעלים שלו איכשהו גם ממציא אבל גם עיוור לחלוטין לסגולות של הכלב-על שלו; ויש פינגווין שודד שעושה מה שבא לו, וכשהוא שם כפפה על הראש אנשים חושבים שהוא תרנגול.

וכזה, זה איזשהו מציאת הממש נקודה המתוקה הזאת של הומור שהוא מגוחך אבל לא מגוחך מדי, וזה מצחיק בדיוק כי זה באיזשהי בדיוק רמה של אמינות בעיניי. של "אה, כן, יש ת'אנשים האלה", שברגע שהם מבוססים כדמויות שזה רמת אינטליגנציה שלהם – ככה הם היו מגיבים לדברים. אף פעם לא באופן שמוקצן לצרכי העלילה או בשביל לפחות בדיחה, אבל תמיד מצחיק.

כלומר, אם ניקח את זה שוב לרגע של השוד, כל מה שקורה בשוד אמין, וזה מאוד יכולת נדירה לעשות שוד שמתבסס על זה שיש מכנסיים רובוטיים שפינגווין מפעיל בשלט רחוק ונשענים על זה שהבנאדם

הזה ישן תחת כל מצב שהוא. אבל זה אמין, זה עובד, ובגלל שזה עובד ובגלל שאתה רואה את הפינגווין מזיע ונלחץ; ואתה רואה את וולאס פשוט אאוט לחלוטין, באופן שברור לך שככה הבנאדם וזה לא שמישהו הקצין את ההומור הזה או גרם לו לעשות משהו שהוא לא היה עושה בעצמו – לא לא, הוא כזה אאוט, שזה עובד.

זה כאילו מרגיש כמו... אולי מה שאני מנסה להגיד זה... זה השילוב של slice of life עם טירוף. זה מרגיש כמו איזשהו פרק בסיטקום איטי על "וולאס וגרומיט יוצאים לקניון, אבל כשהם יוצאים לקניון הם נלחמים בפינגווין שודד".

ת"ש: אני חושב שכן... הבריטיות והעובדה שהכל שם הרבה יותר low key מה שנקרא; אין הגזמה של הכאב, של התנועה, של כל דבר אחר. ובכלל, אתה יודע, ה-stakes הרבה יותר נמוכים.
י"צ: כן.

9:35 על אקשן, רכבות וקערת פסטה

ת"ש: יש משהו באופן כללי ב"וולאס וגרומיט" מה שגורם לזה קצת להיות מוזר ש... הוא שולף אקדח והוא יורה בהם, כדורים אמיתיים. ואני כזה, "הא, שכחתי". זה מרגיש הרבה יותר מדי אלים ל"וולאס וגרומיט".

י"צ: צריך להגיד שאני לא בטוח שזה כדורים אמיתיים כי וולאס לובש... מה זה, קערת פסטה? [גרומיט, והוא חובש אהיל מתכתי למנורה] והכדורים עפים ממנה.

ת"ש: זה קערת פסטה איכותית מאוד. Bring the silverware מה שנקרא.

אבל כן. מצד שני אני חושב ששלושים דקות זה ארוך מדי בשביל הסרטון הזה. אני באמת חושב שזה ארוך מדי, ואני חושב שמותחים כמה בדיחות יותר מדי. יש דברים שמרגישים שמאוד כזה... תוצר של זה סרט של ניק פארק ודברים מופיעים שם כי הם מעניינים אותו. ואם זה היה, אתה יודע, professionally made TV, אנשים היו אומרים "רגע, מה הקשר בין המכנסיים לרכבת?". יש שם המון-המון דברים שלא ממש מתקשרים אחד לשני.

י"צ: לא.

ת"ש: מבחינה... מילא תמטית, אפילו עלילתית זה כזה "למה הרכבת שם?"

י"צ: כי...

ת"ש: כי הרכבת שם.

י"צ: כן! כי זה פארודיה על מרדפי רכבת. כי זה מה שזה. זה כאילו... אתה יודע, יש את כל הז'אנר של האנטי-אקשן, נקרא לזה, כהומור; של כאילו, אתה יודע, "אה, זה עכשיו סצנת הרכבת הגדולה – אבל לא". עשו את זה ב"אנטמן" ובכל מיני מקומות אחרים, של כזה "אה, זה בעצם רכבת אבל זה לא רכבת". אני מעריך את ההומור הזה בסך הכל, אבל אני מסכים שזה לא...

ת"ש: אני מעריך אותו כשלעצמו, זה פשוט הרגיש לי כמו משהו שלא בהכרח מתקשר עם שאר מה שקורה בסרט. באופן כללי, הרעיון של "גרומיט מבין מיד שיש משהו מפוקפק בפינגווין ו-וולאס עיוור לחלוטין למה שקורה סביבו" – זה משהו שנראה לי שהסרט היה צריך למתוח יותר דווקא, במקום לקפוץ לאקשן והתרגשות בסוף.

י"צ: כן, אני חושב... כן, אני מודה שהשלב שבו גרומיט מחליט לעזוב היה מאוד... לא משום מקום, אבל מאוד כזה "אה, טוב, הוא הביא לו את העיתון פעם אחת. הלכתי. זהו. אם מישהו מביא לוולאס את העיתון אני לא נחוץ בבית יותר, זה היה התפקיד היחיד שלי". וזה אכן קצת מוזר.

12:06 שבחים לבניינים

אני רוצה להגיד משהו שאני לא בטוח בו, אבל אני יודע שהוא לא הופיע בסרט הארוך ["וולאס וגרומיט והארנב הקטלני"] – או שהוא שונה בסרט הארוך – אני לא זוכר איך הסרטים הקצרים האחרים נראים; הסרט הזה יש בו תפאורה נורא אמינה. ממש-ממש אמינה. כאילו כל דבר חוץ מהדמויות, זה קצת כמו אנימה שכאילו הבניינים ממש מרגישים כמו בניינים. איך שה-airshafts בנויים, איך שהיהלום נראה, כל החפצים שלא מיידית קשורים לוולאס וגרומיט [גרומיט] – אני יודע שהם לא צילמו את זה בלוקיישן מה-שזה-לא-יהיה, אבל הם בנו את זה נורא-נורא אמין באופן מאוד מרשים, וזה יוצר את הדינמיקה של וולאס וגרומיט [גרומיט] ושל Feathers McGraw להיות אפילו יותר טובה, אפילו יותר בולטת. זה מאוד-מאוד הרשים אותי ורציתי לציין את זה.

ת"ש: זה סרט סטופ-מושן למקרה שלא אמרנו את זה, כמו כל הסרטים של "וולאס וגרומיט", וסטופ-מושן – האנימציה של לגלף דמויות או ליצור דמויות ואז להזיז אותם מילימטר על מילימטר ולצלם כל פעם מחדש את התנועה הזאת; לא לצייר, זה אנימציה שעושים אותה עם אובייקטים פיזיים, you literally animate them; אתה מפיח חיים בדברים שבנית – זה תהליך מאוד-מאוד קשה. אחד מהיתרונות שלו בתוצר הסופי זה שזה יוצר גיאוגרפיה מרחבית שהיא אמיתית. אתה צריך לבנות את הסט הזה, זה לא כמו אנימציה שאתה מצייר את הבית של הסימפסונס וכזה... מה הגודל של הבית? מה המבנה שלו? מה שאנחנו צריכים בשביל הבדיחה כרגע. שם זה כזה, בנית את הסט של הבית של וולאס וגרומיט – אתה צריך לעבוד עם הסט הזה.

י"צ: אני אגיד אבל שזה יותר מזה. נגיד בסרט ב-שוב, יכול להיות שאני זוכר פחות טוב, לא ראיתי הרבה זמן – העיירה כבר מרגישה סטופ-מושנית, היא מרגישה פלסטלינה. כאן הבתים לא מרגישים פלסטלינה. רק וולאס, גרומיט [גרומיט] ו-Feathers – מרגישים כמו פלסטלינה, ושאר הדברים מרגישים יותר אמינים. יכול להיות בגלל שיש פחות בני אדם, זה כאילו עולם ריק באיזשהו מקום שנמצאים בו שלוש דמויות, בניגוד לסרטים אחרים שיש – בסרט הארוך – שיש הרבה יותר דמויות אז הכל נראה הרבה יותר אחיד. פה יש איזשהו מעבר בין זה לזה.

14:38 קצת על "על כנפי הנקמה"

אגב, לא אמרנו את זה, אני רוצה לציין את זה: Feathers McGraw יחזור בסרט של "וולאס וגרומיט [גרומיט]" שיוצא השנה, כן? ["וולאס וגרומיט: על כנפי הנקמה"] אז טוב שבחרנו אותו לדבר עליו. הדמות של הפינגווין – היא שוב תשוב.

ת"ש: כן, כן. הנבל האולטימטיבי שלהם. Feathers McGraw הוא דמות מעניינת מספיק כדי לחזור בסרט. זה מרגיש... הסרט עוד לא יצא, אנחנו נראה אותו כשנראה אותו – במקרה שלי בטח עוד ארבע שנים כי ככה אני עובד. אבל כשאומרים לי את זה זה מרגיש כמו... אתם מחזירים אותו פשוט כי הוא דמות בסרט הקלאסי. אין לכם ממש נבל בסרט על המסע לירח כדי להחזיר משם. אתה יודע: הוא גנב, הוא לא אומר כלום, הוא... אין לו הרבה אישיות, אני חושב.

י"צ: אתה אומר את זה, אבל במגזין Guardianian-הבריטי-

ת"ש: זה לא נכון! Guardianian-רשאים להרבה-הרבה דברים, זה לא הופך אותם לנכונים. באמת, הוא כלי לסלפסטיק. יש משהו מרשים טכנית ביכולת של היוצרים להפיח חיים בדמות שלא מדברת ולהעביר לנו את הרשעות שלה, את העובדה ש-Feathers McGraw לא סתם בן-אדם שבא לג-בן-אדם; פינגווין שגונב דברים, אלא הוא מניאק. הוא קצת נהנה להתאכזר. אבל אין לו הרבה עומק רגשי, אני מצטער. זה לא דמות שמרתקת אותי.

י"צ: חבל, כי כל הסרט הבא הוא פשוט הוא בכלא, עושה חזרה בתשובה ואז עושה חזרה בשאלה ואז-

ת"ש: זה גרסה של אולפני אארדמן לסוף של "החטא ועונשו".

י"צ: בדיוק. אני מקווה שאתה מוכן.

16:38 דיבורים זה קשה

אני חושב שכמו שאיימת אנחנו קצת מתקרבים לסיים, כי חוץ מזה שזה סרט מאוד מצחיק שכדאי שתראו – ואם יש לכם ילדים כדאי שתראו איתם, ושזה יהיה תוספת משובחת כמו שאומרים לקטלוג הסרטים הכלליים שיש לילדים; בייחוד אם הילדים שלכם כבר כן נחשפו ל"שון כבשון", אז זה מאוד לא רחוק בסגנון האנימציה שהם מכירים. ואם הם לא אז תחשפו אותם קודם ל"שון כבשון" ואז לזה, תלוי מה הגיל שלהם. זהו.

ת"ש: האם הסרט הזה היה עובד יותר טוב בלי דיבורים בכלל?

י"צ: אני לא ב[בטוח]-

ת"ש: כי העלית את "שון כבשון". אין הרבה מילים בסרט הזה. בסרט המצולם [הארוך, לא המצולם] אני זוכר שאחד הדברים שהרגיש לי מוזר זה העובדה שהוא נורא נורא מיל-כאילו, הסרט באורך מלא. אחד הדברים שהרגיש לי מוזר זה העובדה שהוא מלא-מלא דיאלוגים. אנשים מדברים כל הזמן ויש המון-המון דמויות שמתקשרות באמצעות דיאלוגים, שזה... ככה דמויות מתקשרות, זה הגיוני. בסרטים הקצרים יש מעט יחסית דיאלוגים, וחלק מזה אני בטוח זה העובדה הפשוטה שלעשות דיבורים בסטופ-מושן זה נורא-נורא קשה. לעשות כל דבר בסטופ-מושן זה קשה, אבל דיבורים אני מניח זה אקסטרה סופר-דופר פלוס אקסטרה-מגנום קשה, או ווטאבר. ועם כל החיבה לקול של וולאס – פיטר סאליס, נכון? זכרוננו לברכה?

י"צ: כן.

ת"ש: אגב, הסרט באורך מלא החדש זה הפעם הראשונה שבה מישהו אחר מגלם את וולאס, או שהבחור החדש כבר עשה דברים בעבר?

י"צ: בוא נבדוק מי עשה באמת את Matter of Loaf and Death, וככה נדע. כי ב Matter of Death היה...

ת"ש: הנה: בן ווייט עשה כבר את הקול של וולאס בכמה מהסצנות, לא ידוע איזה, ב Matter of Loaf and Death, הסרטון מ-2008. והוא עשה את הקול שלו בכל מיני משחקי-

י"צ: כן, כמובן שיש משחק מחשב ל"וולאס וגרומט [גרומיט]", איך יכולנו בלי.

אני רוצה להתייחס לנקודה על דיאלוג והאם זה עובד. אני חושב שזה עובד – אני חושב שמה שעובד בזה ספציפית זה ההנגדה, שוולאס הוא הדמות היחידה שמדברת; וזה עובד כי יש איזשהו ציפיה שהבנאדם היחיד שמדבר יהיה הבנאדם הכי אינטליגנטי, אבל במקום זה – הוא לא הכי מטומטם אבל הוא בבירור רגל אחת מאחורי הפינגווין והכלב שמבינים מה קורה, והוא כזה "Crackling! מה קורה פה. גבינה? מהההההה?"

ת"ש: אני כל-כך שמח שזה משהו שהתחיל כשזה התחיל והיום זה כבר מקובל, כי אם "וולאס וגרומיט" היה מתחיל היום היה לנו מיליון דיאלוגים על האם וולאס הוא autistic-coded או משהו כזה. ואני כזה "לאאאאא, הוא מקודד כ-british eccentric", שזה מאוד-מאוד שונה.

י"צ: כן. אז זה עובד. ולעומת זאת בסרטים על "אגדת איש הארנב" – אני לא זוכר איך תרגמו את זה לעברית ["הארנב הקטלני"] – יש כבר המון-המון דיאלוגים סביב הדמויות האחרות שהם פוגשים ושם גרומיט נהיה הדמות הייחודית בזה שהיא לא מדברת והיא מגיבה לכולם. היא עדיין יותר חכמה מכולם אבל... זה נהיה אחרת, זה דינמיקה אחרת בין "האיש שלא מדבר הוא הכי חכם" ל"האיש היחיד שמדבר הוא הכי טיפשי".

ת"ש: כן, לגיטימי. אני מקבל את זה.

יש בי משהו ש- כמו שאמרת, ילדים, כי כשהאחיינים שלי היו בגיל המתאים הייתי רוצה [רציתי] להראות להם יותר "וולאס וגרומיט" אבל... אתה יודע, הם לא ידעו אנגלית. הם לא ידעו לקרוא כתוביות. זה דובב אי פעם? לא...

י"צ: אני יודע שיצא לזה בעברית אבל אני לא זוכר...

ת"ש: באמת?

י"צ: כן, לא, אני זוכר כזה DVD של זה בעברית, כן? פשוט אני לא יודע אם בדיבוב לעברית [כן, היתה גרסה מדובבת] או פשוט ב"הנה זה בעברית, אם אתם כבר כל-כך חנונים שאתם אוהבים אנימציה בריטית – תלמדו לקרוא".

ת"ש: אני אקפיד לצעוק את זה לאחייך בן הארבע שלי. האמת, פעם אחת כשהוא היה בהתקף כלשהו של היפריות פשוט הושבתי אותו מול Curse of the Were-Rabbit ואמרת: "אנחנו רואים את זה עכשיו" והוא כזה: "טוב". הוא לא הבין מילה ממה שנאמר, אבל... הוא נהנה, אנשים יזו.

י"צ: זה כבר לא קשור לסרט, אבל בכלליות הטכניקה של "את רוצה לראות סרט, אני הולך לגרום [לקבוע] לך מה לראות ואנימציה זה מדיום די אוניברסלי שאפשר להבין בו מה קורה" עבד עם הבת הבכורה שלי לא רע למשך הרבה שנים, ועדיין חלק מהסרטים האהובים עליה הם סרטים ביפנית, רוסית וכלום, כמו Boy and the World. פשוט כזה דברים זזים. כאילו שהסרט... זה קצת באיזשהו מקום – אם אני אהיה מאוד שיפוטי וכנראה טועה – איזשהו מבחן גס לאנימציה: האם הסרט מצליח להעביר מה קורה גם בלי הדיאלוגים. ואז הדיאלוגים הם – נחמד, אתה יכול להשתמש בהם לבדיחות יותר מצחיקות ושניוניות וכל מיני דברים. אבל האם כל ה show, don't tell באנימציה זה כאילו פי אלף יותר, כי יש לך הרבה יותר מקום להראות ולא לספר. וסרטי אנימציה טובים עובדים גם בלי הדיאלוגים, אבל הדיאלוגים מוסיפים.

ת"ש: זה לא מבחן ש- אני חושב – רע. צ'אק ג'ונסון, אני חושב, או טקס אברי, אחד מהחבר'ה הקלאסיים של "לוני טונס" אמר משהו דומה, של "אם הם לא מסוגלים להבין 90% מהסיפור והאינטרקציות והדמויות רק מלהסתכל על זה – נכשלת בעבודה שלך כאנימטור".

22:43 סיטקום זה קל

ושבו אנחנו נגיע ל"תום ויונתן זקנים שמתלוננים על כל דבר" כמו סטייטלר ו-וולדורף – שיותר מדי אנימציה מודרנית בארצות הברית היא מאוד-מאוד מבוססת על דיאלוגים ואין תחושה של הדמויות שנובעת מהאנימציה עצמה.

זה יותר אשמת "הסימפסונס". אני מאוד אוהב את "הסימפסונס", אתה לא אוהב את "הסימפסונס".

י"צ: לא, אני אוהב-למה? למה ככה? כן.

ת"ש: אה, אוקי. חשבת שדיברנו פעם, אמרת שאתה לא-

י"צ: יכול להיות [על זה] שאני לא אוהב את הסרט? כי אני לא אוהב את הסרט.

ת"ש: הסרט לא משהו, אבל הסדרה [כן]. ההצלחה של "הסימפסונס" לקחה את כל הרעיון של אנימציה קומית בארצות הברית לכיוון של "בוא פשוט נעשה סיטקום".

י"צ: כן, כי היא סיטקום. כן.

ת"ש: כן. והיא היתה פארודיה על סיטקום. אתה מסתכל על העונות המוקדמות - יש כמה וכמה קטעים שבו הם משתמשים בעובדה שזה אנימציה באופן מאוד-מאוד חכם ויחסית עדין כדי לשבור את הקונבנציות של הסיטקום, אבל מה שלמדו בגלל זה שסיטקום אנימציה מצליח זה אפילו יותר טוב מסיטקום מצולם כי העובדה שהשחקנים מזדקנים פחות פוגעת בנו – מי שמשחק את הילד יכול להמשיך לשחק את הילד גם אחרי 15 שנה. והתוצאה היא מיליון סדרות שהן כזה, העובדה שהן אנימציה זה באמת מרגיש כמו תרגיל בתקצוב נכון; כל המיליון Family Guy clones. אני נגיד מאוד-מאוד אוהב את Bob's Burgers... אתה יודע, אין שם שום דבר שמונע מזה להיות סדרה מצולמת מעבר לעובדה שזה רץ כבר עשר עונות והילדים – ארבע עשרה עונות, ווטאבר – והילדים מן הסתם כבר היו עכשיו בני שלושים, אם הם היו מצלמים אותם עם ילדים רגילים.

י"צ: כן. שוב, אני לא העברתי אותם את המבחן ואני אגב חושד שספציפית Family Guy, אולי מכל הסיטקומים באנימציה הגדולים שאני יכול לחשוב עליהם – כן עוברת את מבחן ה"אתה עושה mute ועדיין אתה מבין מה קורה"; שזה לא דווקא לטובה או לרעה, פשוט אני כן חושב ש- כי המון מההומור שם הוא באמת הרבה יותר סלפסטיק מוזר ממה שאני זוכר במעורפל, מאשר-

ת"ש: זה לא סלפסטיק, זה סתם כזה דברים רנדומליים קורים. סלפסטיק מבוסס על שבירה של תנועה וכדומה, ושם זה פשוט כזה... "הנה משהו", משהו צץ על המסך.

י"צ: כן. יכול להיות, אבל עדיין יש דברים כמו Southpark, שאני מאוד אוהב כסאטירה – היא לא עובדת במדיום האנימציה. היא לא עובדת – נראה לי – בלי ה-tell. [בלי הדיבורים] אתה רואה פרק בלי להבין מה קורה, אתה רואה שמדי פעם יש בדיחות – לא יודע, פלוצים, או קני מת – אבל זה מאוד מעורפל ומסורבל. ושוב, זה בסדר, זה סאטירה, זה מאוד קשה אולי לעשות סאטירה בלי דיאלוג כי הרבה מהעניין זה הניואנסים שאתה מנסה להגיע אליהם. אבל כן.

25:40 אין דינג!

טוב, אנחנו הולכים להמשיך לקטר או שאנחנו מסיימים?

ת"ש: אנחנו יכולים לסיים, אני חושב. אני מרשה לך.

י"צ: אז זה הפרק הראשון העונה שלא השמענו את הדינג!, אנחנו מצטערים. הפרק הוא קצר מהסרט בבערך חמש דקות.

ת"ש: אני יכול להוסיף פשוט כתוביות סיום במשך חמש דקות ואז בסוף להגיד דינג!

י"צ: אוקי, אם זה ישמח אותך. אני הייתי יונתן צוריה.

ת"ש: אני הייתי תום שפירא.

י"צ: וזהו.

ת"ש: וגרומיט, מה יש לך להגיד?

גרומיט: [דממה]

ת"ש: כלב טוב.

י"צ: כלב טוב. איזה כלב טוב.

נתראה בסרטים, או ש[ב]"וולאס וגרומט [גרומיט]" ב-2024, אבל ספציפית הפרק הבא שאנחנו נתראה בו יהיה בסרט קצר. ביי!

נעימת סיום

עין הדג מציגים: קצרצרים, פרק 5: "וולאס וגרומיט והמכנסיים הלא מתאימים"

מגשים:

יהונתן צוריה

תום שפירא

הופעת אורח:

גרומיט

עריכה:

תום שפירא

לא נפגעו בעלי חיים במהלך הכנת הפרק

דינג!